

แล้ว นิดจะไม่ขอคืนรนต่อไปอีก นึกถึงคำพูด ในจดหมายที่คุณให้ไว้กับนิดเมื่อ
ด้อมปีก่อนโน้น นิดยังจำได้เสมอ ไม่เคยคิดเลยว่า ค.ช. ศรนนท์ เพื่อนร่วมชั้น
จอมแก่นที่เคยถูกครุฑบอยที่สุด และชอบทะเลาะกับนิดมากที่สุด จะกลับมาเป็น
นายศรนนท์ที่มีอุดมคติอันสูงส่งต่อสังคมของประจักษ์ นิดค้นคว้า คิดถึงความลำบาก
ของคุณที่อดคำหูดทนต่อสู้กับชีวิตเมื่อครั้งก่อน แล้วมากลึงตัวเอง มีอะไร ๆ
เหมือนกันอยู่หลายอย่าง ไม่เหมือนกันอยู่เพียงอย่างเดียวคือ เดียวนิดค้นเจอ
ประจักษ์แล้ว นิดอดไม่ได้ที่จะร้องไห้ เพราะความปลื้มใจในความดีของศรนนท์
และในเวอร์กรรมของคนเอง

เดี๋ยวถึงเวลาของคุณแล้ว อาทิตยหน้าคุณก็จะได้รับประกาศนียบัตร นิด
ไม่ทราบว่ ๓ ปีในแม่โจ้ ทำให้จิตใจของคุณเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร แต่หวังว่า
คุณคงไม่ลืมประจักษ์ของเรา ตลอดเวลา ๓ ปีที่นิดได้ทำหน้าที่ของนิดพร้อมทุกอย่าง
ครั้งแรกนิดเคยคิดเกลียดประจักษ์บ้านชนบท ไม่มีสิ่งเจริญตาเจริญใจ นิดอยากจะ
หนีไปให้พ้นความจำเจแสนเบื่อหน่ายเสียที แต่แล้วจากคำนี้ที่คิดได้ว่ายังมีอีกคน
หนึ่งที่หวังดีต่อพวกเรา นิดตะอวยแก่ใจที่จะบอกกับคุณว่านิดกลับใจได้เพราะคุณ
จากวันนั้นมาจนกระทั่งนิดได้มานอนอยู่ที่โรงพยาบาลเดวอน นิดไม่เคยลืมคุณเคย
กลับมาเถาะศรนนท์ กลับมาสร้างความสำเร็จให้ชนบท ประจักษ์กำลังต้องการคุณ
นิดกำลังคอยคุณ

สุดท้ายนี้ ขออวยพรให้คุณเดินทางโดยสวัสดิภาพ นิดคงจะหายแล้ว
เมื่อคุณกลับไปประจักษ์ และนิดจะไปคอยรับคุณที่นั่น

นิดของศรนนท์

นิดา

เมษายนผ่านมวฉฉแล้ว ประจักษ์ยามนมแต่ความแห้งแล้ง ท้องนาเหลืองแต่ยังเป็น
หย่อม ๆ ดินเริ่มแตกกระแหงด้วยแดดเผาวันระอุอยู่ทุกวัน ไกลออกไปกตางทุ่งโน้น มีโรงพิชั
สร้างไม่ใหญ่โตนัก บัดนี้เหลือแต่รางทิวาต ๆ ทั้งไว้แต่ความเงียบและวังเวง นั่นคืองาน
ประเพณีผ่านมาแล้วได้ไม่กี่วัน ตมจากชายทุ่งพัดกลิ่นไอดินมากุ่น ๆ ศรนนท์ควักผ้าเช็ดหน้า